

Scénář - Miroslav Brabník

Pan Miroslav Brabník prošel ve svém životě různými pedagogickými profesemi. Byl učitelem, vychovatelem, vedl děti k folkloru, učil je poznávat přírodu. Všechno, co dělal pro děti a s dětmi považoval za svou životní výhru, protože jak on říká, práce s dětmi není práce ale hra. A kdo má to štěstí, že si může celý život v práci hrát...

Narodil jsem se už 5.ledna 1957 v krásném Hradci Králové.

A jaké bylo jeho dětství?

Bylo krásné, měl jsem babičky, dědečky, jezdil jsem na vesnici a bylo to moc krásný.

I když se rodiče v jeho sedmi letech rozvedli, rád vzpomíná na dětství na chalupě v Petrovicích, kde se sestrou mohli ležet na teplé peci a poslouchat vyprávění. Babička byla bylinkářka...

A měla půdu plnou bylinek, já miloval nejvíc lipovej květ, když se sušil, tu vůni lipového květu,... Už dávno babička nežije, dodneška si tu vůni pamatuju,

V roce 1968 přijely do Čech ruské tanky, to bylo malému Mirkovi 11 let.

Vemte si, že moje babička a maminka plakaly, že přijely ruské tanky, já jsem vzal dědovi kolo a jel jsem se podívat na viadukt na ten tank.

Rodiče pana Brabníka nesouhlasili se vstupem vojsk do naší země a tak byli oba vyloučeni z KSČ, otec musel pracovat v cihelně a Mirek se nedostal na svou vysněnou střední veterinární školu.

Posudek jsem měl takovej, že ty rodiče byli nespolehliví, takže tím pádem mě nevzali a musel jsem na gymnázium, kde jsem zdárně absolvoval.

Po škole narukoval na vojnu a v roce 1978 potkal svou velkou lásku Hanku. Dohromady je spojila cimbálová hudba a soubor Lipka, kde oba tancovali.

Tam byla holka, která měla,... každá holka měla karičkou sukni, ta je bílá s různě barevnýma proužkama a já si pamatuju, že ta holka měla bledě modrý proužky, no a já jsem se zamiloval a za tři čtvrtě roku už jsme byli svoji.

Do Krásné Lípy, kde pracovali na základní škole a Mirek Brabník také v dětském domově a ve Schrödingerově institutu, přišli v roce 1986. Se ženou Hankou jsou spolu 47 let, vychovali tři děti, další dvě dcery přibyly z dětského domova, tak mají dětí pět.

My si neříkáme rodina, my jsme totiž klan, my bereme všechny lidi, který máme rádi a který mají rádi nás.

Kromě jejich dětí a sedmi vnoučat patří do klanu i kamarádi a děti z folklorních souborů Dykyta a Křiničánek , které tady díky nadšení Brabníkovičů vznikly.

My jsme si se ženou řekli, že když jsme měli ty dětské soubory, takže tady založíme taky soubor, dětskej folklorní a tomu bude příští rok taky čtyřicet.

Kromě folklorního souboru a práce ve škole také stihl jezdit na dětské tábory nebo jen tak s dětmi z dětského domova podnikat různé akce... Proč to všechno dělal?

Když si s váma člověk nehraje, tak vy potom zlobíte a nebo odporujete... Hrajte si, co to jde, ideálně celý život, protože pak máte radost, máte radost ze svých dětí, z jiných dětí, ze svých příbuzných

Já vždycky říkám, život se má prožít, ne jenom žít. Prožít.